

רעיא מהימנא

פתח רעיא מהימנא ואמר, והא כתיב, ושפתותינו שבח
במררחבי רקיע. ושבע רקיעין אינון: וילון. רקיע.
שחקים. זבול. מעון. מכון. ערבות. שחקים. דבהון
ריחים דטוחנים מן לצדיקים לעתיד לבא. ואינון אקרון
שחקים, על שם (שמות ל) ושחקת ממנה הדק, ואינון נצח
והוד, עלייהו אתמר (ישעיה מה) ושחקים יזלו צדק, דאיהי
שכינתא תפאה.

וילון, דביה מכניס ערבית ומוציא שחרית. רקיע, איהו
יסוד. דביה נהרין שמשא וסהרא, דאיהו עמודא
דאמצעיתא ושכינתא תפאה. הדא הוא דכתיב, (בראשית
א) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ.
וצדיק אות, בין נצח והוד. ועדות, בין תפארת ומלכות.
נצח והוד תרין פלגי גופא אינון, בגוונא דתרין תאומים.
ובגין דא אתקריאו שחקים. תרווייהו כחדא ו'ו
אינון, מן ושט, מסטרא דשמאלא. ואינון תרין טוחנות,
מסטרא דימינא.

ויקח משה את עצמות יוסף עמו. (שמות יג) עצמות צדיק
יסוד עלמין, דרגא דיוסף הצדיק. ועלייהו אתמר,
את קרבני לחמי לאשי. ולית לחם, אלא אורייתא, (משלי
ט) לכו לחמו בלחמי. ואינון: אשכולות הצדיק. וצדיק,
עץ פרי. ובגיניה אתמר, (במדבר יג) וישאהו במוט בשנים.
ואמאי במוט. בגין דלא הוה תמן צדיק.

ובגיניהו אתמר ביה, (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט
לצדיק, דאיהו עץ, דאתמר ביה, (במדבר יג)
היש בה עץ אם אין. אעקרו עץ דאיהו צדיק, אליון
דאפיקו שום ביש על ארעא, וגרמו, וישאהו במוט
בשנים, ו'ו.

עלייהו אתמר, סחטה ענבים. צדיק יסוד, ביה סוד,
עץ אם אין. עקרו עץ שהוא צדיק, אלו שהוציאו שם רע על הארץ,
במוט בשנים, ו'ו.

רעיא מהימנא

פתח הרועה הנאמן ואמר, והרי
כתוב ושפתותינו שבח במררחבי
רקיע. ושבעה רקיעים הם: וילון,
רקיע. שחקים, זבול. מעון. מכון.
ערבות. שחקים. שבהם רחים
שטוחנים מן לצדיקים לעתיד
לבא. ואלו נקראים שחקים, על
שם (שמות ל) ושחקת ממנה הדק.
ואלו נצח והוד, עליהם נאמר
(ישעיה מה) ושחקים יזלו צדק,
שהיא שכינה תחתונה.

וירון, שבו מכניס ערבית ומוציא
שחרית. רקיע הוא יסוד, שבו
מאירים השמש והירח, שהוא
העמוד האמצעי ושכינה
תחתונה. זהו שכתוב (בראשית א)
ויתן אתם אלהים ברקיע השמים
להאיר על הארץ. וצדיק הוא אות
בין נצח והוד, ועדות בין תפארת
ומלכות.

נצח והוד - שני חצאי גוף הם,
כדגמת שני תאומים. ומשום זה
נקראים שחקים. שניהם כאחד
אות ו'ו הם, מן ושט, מצד
השמאל. והם שתי הטוחנות,
מצד הימין.

ויקח משה את עצמות יוסף עמו.
עצמות צדיק יסוד עולם, מדרגה
של יוסף הצדיק. ועליהם נאמר,
את קרבני לחמי לאשי. ואין לחם
אלא תורה, שנאמר (משלי ט) לכו
לחמי בלחמי. והם אשכולות של
הצדיק. וצדיק עץ פרי. ובגללו
נאמר (במדבר יג) וישאהו במוט
בשנים. ומדוע במוט? בגלל
שלא היה שם צדיק.

ובגללם נאמר בו, (תהלים נה) לא
יתן לעולם מוט לצדיק, שהוא
עץ, שנאמר בו (במדבר יג) היש בה
עץ אם אין. ונאמר למה שנאמר וישאהו
במוט בשנים, ו'ו.

ועל המרגלים נאמר, סחטה ענבים. צדיק שהוא יסוד, בו סוד, שהוא יין המשמר בענביו מששת

דאיהו זין המשומר בענביו מששת ימי בראשית. דאינון ו' דרגין דאת ו'. ואינון שרפים, ו' ו', (ישעיה ו) שש כנפים לאחד. משמאלא. ואינון אפיקו מים מימינא. וצחין בשלהוביתא דלהון מסטרא דגבורה, ושואבין מסטרא דחסד.

ועלייהו אתמר, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דנשבין על לבא, דאיהו דרגא עשיראה ברוחא דקודשא, דאיהו ביניהו. ואיהו ו', אות בצבא דיליה, כליל ו' פרקין דתריין שוקין, דכתיב בהו (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש, ודא צדיק אות ברית.

ו' עלאה, תפארת. בין שית פרקין דתריין דרועין. ובגין דא, ו' ו', גוף וברית חשבין חד. ואינון (שמות כה) פרשי כנפים למעלה, לקבל ו' עלאה עליהו. ומסטריה, אתקריאו נביאי האמת. סככים בכנפיהם על ברית, דאיהו ו' תנינא, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ובגין דא, נצח והוד, טוחנים מן לצדיקיא, דאינון מסטרא דצדיק יסוד עולם, דאיהו ביניהו. ובגין דא אתקריאו טוחנות.

ומסטרא דושט, (במדבר יא) שטו העם ולקטו, אינון לקוטות דפסקות דמתניתא. וטחנו ברחים, מהקא, מאן דאפיק מלין דאורייתא, צריך למטחן לון בשניים, ולאפקא מלין שלימין, ואינון מלין אתקריאו שלמים. ואוחרנין, דאינון שטיין, דאכלין מלין בהלעטה, ולא טוחנין לון בטוחנות דלהון ובשינהון, מה כתיב בהו, (במדבר יא) הכשר עודנו בין שניהם ואף יי חרה בעם, דאינון, מגזעא דמאן דאמר (בראשית כה) הלעיטני נא. ונצח והוד אתקריאו כרובים.

ותמניא אינון: חכמה, בינה, גדלה, גבורה, תפארת, מלכות, נצח, הוד. צדיק, עטרה על רישיה. דאיהו לית ליה זוג. ומאי עטרה דיליה. כתר עליון. ובגיניה (דף ר"ז ע"ב) אוקמוה מארי מתניתין, העולם

ימי בראשית. שהם שש מדרגות של האות ו'. והם שרפים, אותיות ו' ו', שנאמר (ישעיה ו) שש כנפים לאחד. מהשמאל. ואלו המוציאים מים - מהימין. וצמאים בשלהבת שלהם מצד הגבורה ושואבים מצד החסד. ועליהם נאמר, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות, מצד העמוד האמצעי, שנושבים על הלב, שהוא מדרגה עשירית ברוח הקדש, שהוא ביניהם. והוא אות ו', אות בצבא שלו, כלול ו' פרקים של שתי שוקים, שכתוב בהן (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש, וזה צדיק אות ברית. ו' עליונה - תפארת. בין ששה פרקים של שתי זרועות. ומשום זה ו' ו', גוף וברית שנושבים כאחד. והם (שמות כה) פרשי כנפים למעלה, כנגד ו' עליונה שעליהם. ומצדה נקראים נביאי אמת. סככים בכנפיהם על הברית, שהיא אות ו' שניה, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ומשום זה נצח והוד טוחנים מן לצדיקים, שהם מצד של צדיק יסוד עולם, שהוא ביניהם. ומשום זה נקראים טוחנות. ומצד של הושט נאמר, (במדבר יא) שטו העם ולקטו, אותם המלקטים פסקים של המשנה. וטחנו ברחים - מכאן, מי שמוציא דבורים של תורה, צריך לטחנם בשנים ולהוציא דבורים שלמים, ואלו הדבורים נקראים שלמים. ואחרים, אותם שהם שוטים, שאוכלים דבורים בהלעטה ולא טוחנים אותם בטוחנות שלהם ובשנים, מה כתוב בהם? (שם) הכשר עודנו בין שניהם [וגו'] ואף ה' חרה בעם. שהם משרש של מי שנאמר עליו (בראשית כה) הלעיטני נא. ונצח והוד נקראים כרובים.

ושמונה הם: חכמה, בינה, גדלה, גבורה, תפארת, מלכות, נצח, הוד. צדיק עטרה על ראשו, שהוא אין לו זוג. ומה העטרה שלו? כתר עליון. ובגללו פרשהו בעלי המשנה,

העולם הפא אין בו לא אכילה ולא שתייה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. וזהו שבארו, אמרה שבת לפני הקדוש ברוף הוא, לכל הימים נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. אות ע' גדולה, ואות ד' גם כן. וסימן זה - עד. וזהו שכתוב (שמואל א-יב) עד ה' בכם. נשארו אותיות ש"מ. מ' פתוחה. מה הטעם לא סתומה? משום שם סתומה היא מלך (עולם) עליון. מ' פתוחה היא מלך (עולם) תחתון. אותיות אחרות נשארו א' ח', עליון פתוב (משלי כה) כבוד אלהים הסתר הסתר דבר.

מצאנו בספרו של רב המנונא סבא, כל מי שמיוחד יחוד זה בכל יום, שמחה מזמנת לו מלמעלה מסוד אותיות אלו - ש"מ מצד זה, א"ח מצד זה. ומצדף האותיות - למפרע (שדי) מתחיל, ובקשר (חיים) מסים. וסימנם: אש"מ"ח, שנאמר (תהלים קד) אנכי אשמח בה'. ממש. זה יחוד הקדוש. ויפה הוא. וכף הוא בספרו של חנוף, שאמר כמו זה, שמי שמיוחד יחוד זה בכל יום, שמחה מזמנת לו מלמעלה.

עוד יש בו אותיות ש"מ, שנכלל מן ע' גדולה. אלו שבעים שמות בסוד האבות הקדושים, וזהו שמע - שם ע'. ישראל, ה', אלהינו, ה' - אלו ארבעה בתי תפלין שמאחד אותם א"ח. אותו שאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי. אות ד' - זה קשר של תפלין, שהיא אחוזה בהם. סוד לחכמים נאמר, שלא לגלות. שתק רבי שמעון. בכה וחיף. אמר, אמר, שהרי ודאי עת רצון נמצא, ואין כדור זה עד שיבוא מלך המשיח, וליה להם רשות לגלות.

הפא אין בו לא אכילה ולא שתייה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. והיינו דאוקמוה, אמרה שבת קמי קדשא ברוף הוא, לכלהו יומי נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ע' רבבא, ד' אוף הכי. וסימנא דא עד. היינו דכתיב, (שמואל א יב) עד יי בכם. אשתארו און ש"מ, מ' פתוחה. מאי טעמא לא סתימא, בגין דם סתימא, מלפא (ס"א עלפא) עלאה. מ' פתיחא, מלפא (ס"א עלפא) תתאה. און אחרנין, אשתארו א"ח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר פתיב.

אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, כל מאן דמיוחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא, מרזא דאון אליון, ש"מ מהאי סטרא. א"ח, מהאי סטרא. ומצדף און, למפרע (שדי) שרי, ובמישר (חיים) סיים. וסימן אשמח. דכתיב, (תהלים קד) אנכי אשמח ביי. ממש. דא יחודא קדישא. ושפיר איהו. והכי הוא בספרא דחנוף, דאמר פי האי גוונא, דמאן דמיוחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא.

הו אית ביה ש"מ, דאתפליל מן ע' רבבא. אליון שבעין שמהן ברזא דאבהן קדישין, ודא הוא שמע: שם ע'. ישראל, יי, אלהינו, יי, אליון ארבע בתי תפלין, דאחיד לון א"ח. והוא דאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי. ד': דא קשר של תפלין, דהיא אחידת בהו. רזא לחכימין אתמסר, דלא לגלאה. שתיק רבי שמעון. בכה וחיף, אמר, אימא, דהא ודאי רעוא אשתכח, ולית כדרא דא עד דיייתי מלפא משיחא, דיהא רשו לון לגלאה.

תָּרִין רְצוּעֵין נִפְקִין, מִסְטָרָא דָא וּמִסְטָרָא דָא,
רְזָא דְתָרִין יָרְכִין דְלִתְתָא דְהַאי א"ח,
דְנִבְיָאֵי קְשׁוּט אַחֲדִין בְּהוּ. דְהָא מְלַעֲיָלָא נִפְקִין
תָּרִין רְצוּעֵין, רְזָא דְתָרִין דְרוּעֵין, מִימִינָא
וּמִשְׂמָאלָא, וְדַל"ת אַתְאַחֲדִת בְּהוּ. לְבַתָּר
נַחְתָּא, וְאַתְפִּשְׁטוּ יָרְכִין לְתַתָּא. פִּינּוּן דְהִיא
אַתְאַחֲדִת לְעִילָא כְדָקָא יָאוּת, נַחְתָּא לְתַתָּא,
לְאַתְאַחְדָּא בְּאַכְלוּסָהָא. וְכַד אִיהִי אַתְאַחְדָּת,
אַחֲדָא בְּשְׂפוּלֵי יָרְכִין, וְרִשִּׁימוּ דְיוֹד בְּרִית
קְדִישָׁא עָלָה מְלַעֲיָלָא, פְּדִין אִיהִי אַתְאַחְדָּת
בְּיַחְוָדָא הַד.

י"ד דָּא אִיהִי רְזָא דְבְרִית, (ועל דא) כָּל מָאן דְנָטַר
בְּרִית דָּא, אִיהוּ אֲשַׁתְּזִיב לְעִילָא, וְאֲשַׁתְּזִיב
לְתַתָּא. (מנא לן) פְּנַחֶס, בְּגִין דְאִיהוּ קִנְיָ עַל בְּרִית
דָּא, אֲשַׁתְּזִיב מִן דִּינָא עֲלָאָה, וּמִן דִּינָא
דְלִתְתָּא, וּבְגִין כֶּף אַתְרֶשֶׁם יו"ד דָּא בְּגוּוֹיָהּ,
הַדָּא הוּא דְכְתִיב, פִּינַחֶס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן
הַכֹּהֵן וְגו'.

י"ד דָּא, אַצְטְרִיף דְלָא יִתְעַדֵּי כָלֵל מַגּוּ תַפְלָה
דִּיד, דְלָא יַעֲבִיד פְּרוּדָא. וְכָל חֲדוּהָ דִילָהּ,
בְּהַאי י'. אִיהוּ יו"ד דָּא בְּדַכּוּרָא אִיהִי, וְלָא
בְּנוּקְבָא, אִיהוּ צְדִיק, וְאִיהִי צְדָקָה. וּבְגִין כֶּף,
אַתְקַרִּיבַת בְּהַדָּה, וּמֵאן דְרַחֲמִיק לִיָּה מֵאַתָּר דָּא,
רַחֲמִיק הוּא מַעֲדוּנָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי.

בְּדַכּוּרָא אִיהוּ צְדִיק, וְאִיהִי צְדָקָה בְּלָא יו"ד.
אִיהוּ אִישׁ. וְאִיהִי אִשָּׁה, בְּלָא יו"ד.
וּבְגִין כֶּף חֲדוּהָ (נ"א תַיִבְתָּא) דִּילָהּ, לְאַתְקַרְבָּא בְּהָ,
וְלְאַתְעַדְנָא בְּהַדָּה. מָאן דְרַחֲמִיק עַדוּנָא דָּא,
יִרְחַקוּן לִיָּה מַעֲדוּנָא דְלַעֲיָלָא. וְעַל דָּא כְתִיב,
(שמואל א ב) כִּי מִכְבְּדֵי אַכְבֵּד וְגו'.

תָּא חַזִּי, פְּנַחֶס קָאִים קָמֵי דִינָא תַקִּיפָא דִיִּצְחָק,
וְסַתִּים פְּרָצָה, בְּגִין כֶּף אֲשֵׁלִים לְגַבֵּי פְּנַחֶס
רְזָא דִיִּצְחָק. קָם קָמֵי פְּרָצָה דְכְתִיב, (תהלים קו)

שְׁתֵּי רְצוּעוֹת יוֹצְאוֹת מִצַּד זֶה
וּמִצַּד זֶה, סוּד שֶׁל שְׁתֵּי יָרְכִים
שְׁלֹמֶטָה שֶׁל זֶה הָא"ח, שְׁנִבְיָאֵי
הָאֵמֶת אַחוּזִים בּוֹ. שְׁתֵּי
מְלַמְעֵלָה יוֹצְאִים שְׁתֵּי רְצוּעוֹת,
סוּד שֶׁל שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, מִזְמִין
וּמִשְׂמָאל. וְאוֹת דַּל"ת אַחוּזָה
בְּהֵן. לְבַסּוּף יוֹרְדָת, וְנַתְפִּשְׁטוּ
שְׁתֵּי הִירְכִים לְמִטָּה. פִּינּוּן שְׁהִיא
אַחוּזָה לְמַעְלָה כְּמוֹ שְׁצָרִיף,
יוֹרְדָת לְמִטָּה לְהַתְאַחֵד עִם עַמָּה.
וְכַאֲשֶׁר הִיא מִתְאַחְדָּת, נִאֲחָזַת
בְּסוּף הִירְכִים, וְסִימָן שֶׁל אוֹת
יו"ד בְּרִית קְדִישָׁא עֲלֵיהּ מְלַמְעֵלָה.

אִזּוּ הִיא אַחוּזָה בְּיַחְוָד אַחַד.
יו"ד זֶהוּ סוּד הַבְּרִית, (ועל דא) כָּל
מִי שְׁשׁוּמֵר בְּרִית זֹו, הוּא נִשְׁמֵר
לְמַעְלָה, וְנִשְׁמֵר לְמִטָּה. (מנא לנא)
מִפְּנַחֶס, מִשּׁוּם שֶׁהוּא קָנָא עַל
בְּרִית זֹו, נִצּוּל מִן הַדִּין הַעֲלִיּוֹן
וּמִן הַדִּין שְׁלֹמֶטָה, וּמִשּׁוּם זֶה
נִרְשְׁמָה אוֹת יו"ד זֹו בְּתוֹכּוֹ. זֶהוּ
שְׁכַתּוּב פִּינַחֶס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן
הַכֹּהֵן וְגו'.

יו"ד זֹו צְרִיף שְׁלָא תַפְרֵד כָּלֵל
מִתּוּף תַּפְלָה שֶׁל יָד, שְׁלָא תַעֲשֶׂה
פְּרוּד. וְכָל שְׂמֻחָה שְׁלָה הִיא בְּזוּ
הָאוֹת יו"ד. יו"ד זֹו הִיא בְּזוּכָר,
וְלָא בְּנוּקְבָה. הוּא צְדִיק, וְהִיא
צְדָקָה. וּמִשּׁוּם זֶה מִתְקַרְבַּת אֶצְלָהּ,
וּמִי שְׁמַרְחִיק אוֹתוֹ מִמְקוֹם זֶה,
רַחוּק הוּא מִהַעֲנַג שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא.

בְּזוּכָר הוּא צְדִיק, וְהִיא צְדָקָה כְּלִי
אוֹת יו"ד. הוּא אִישׁ, וְהִיא אִשָּׁה,
כְּלִי יו"ד. וּמִשּׁוּם זֶה שְׂמֻחָה
(תשובה) שְׁלָה לְהַתְקַרְבֵּי אֵלֵיהּ
וְלְהַתְעַנֵּג עַמָּה. מִי שְׁמַרְחִיק עֲנַג
זֶה, יִרְחַקוּן אוֹתוֹ מִהַעֲנַג שֶׁל מַעְלָה.
וְעַל זֶה כְּתוּב, (שמואל א-ב) כִּי
מִכְבְּדֵי אַכְבֵּד וְגו'.

בָּא וְרָאָה, פְּנַחֶס עֲמֵד בְּפָנֵי דִין
תַּקִּיף שֶׁל יִצְחָק, וְסַתֵּם פְּרָצָה,
בְּגִלְלָה זֶה הַשְּׁלִים לְגַבֵּי פְּנַחֶס סוּד